

natur er det forslag vel lidt svært at færdigbehandle, al den stund ministeren alligevel har valgt at fremsætte forslaget.

Men det skal ikke være nogen hemmelighed, at SF har stor sympati for intentionerne bag forslaget. Og hvis det kan lade sig gøre at finde en fornuftig udgang på det, vil SF være villig til at støtte et forslag, som bærer de intentioner videre.

Det leder mig så videre til selve lovforslaget, L 182, og jeg vil godt starte med at sige til dem, der måtte være i tvivl, at SF er imod forslaget og har tænkt sig at stemme imod forslaget.

Vi synes, at der er fremsat mange besynderlige, dårlige, ukloge og forkerte forslag fra regeringens side. Men jeg tror faktisk, at det her indtil videre tager prisen som det mest tåbelige lovforslag.

Hvis man læser høringssvarene, er der en perlerække af indvendinger fra alle sider; fra folk, der som udgangspunkt må forventes at være negative over for forslaget, men sådan set også fra folk, der forventes at være regeringen venligt stemt. De siger entydigt, at der er det ene problem efter det andet med den her ordning: Det her det kan vi ikke anbefale.

Det er jo ikke nogen indvendinger, som kommer som en overraskelse. De har sådan set været fremført med jævne mellemrum gennem de sidste 2½ års debat. Derfor kan det godt overraske lidt, at regeringen alligevel vælger at fremsætte en godt nok amputeret udgave, men alligevel en udgave af det her lovforslag.

Det, der måske kan undre endnu mere, er, at Dansk Folkeparti har valgt at hjælpe regeringen med at gennemføre det her, også i lyset af det nærmest undskyldende ordførerrindlæg, som vi hørte før fra Dansk Folkeparti. Det forstår jeg godt.

Jeg synes, at der er masser af ting at tage forbehold over for og være ked af. Men det, der står på bundlinjen, er, at hvis ikke Dansk Folkeparti havde medvirket til det, så havde vi ikke stået her i dag. Så havde der ikke været flertal for et forsøg på at sælge almene boliger.

Hvis man ser på konsekvenserne af forslaget, er en af de vigtigste negative konsekvenser i SF's øjne, at det alt andet lige vil give færre lejeboliger. Der er ikke nogen tvivl om, at noget af det, der er mest brug for på det danske boligmarked, er, at vi får flere lejeboliger i en prisklasse, som er til at betale. Der gør de almene boliger en væsentlig forskel. Derfor er det en fuldstændig forkert vej at gå at skulle sælge almene boliger.

Tilsvarende står det også klart, at det her forslag jo ikke, som det ellers fremgår af debatten, vil bekæmpe ghettodannelsen. Nej, tværtimod vil det være med til at styrke ghettodannelsen meget uheldigt. For det vil kunne gøre det lettere for dem i de meget velfungerende almene afdelinger at forhindre, at der kommer folk ind, så man også er med til at tage sin del af arbejdet med at løse de sociale problemer.

Tilsvarende kan det være med til at trække de dårligt fungerende afdelinger, de afdelinger, som i forvejen har tendens til at blive ghettoer, videre ned i en negativ og nedadgående spiral.

Forslaget vil give dårligere muligheder for at løse bolig sociale problemer for kommunerne og i det hele taget dårligere muligheder for at løse det bolig sociale arbejde.

Det vil svække beboerdemokratiet ikke mindst på grund af den byzantinske konstruktion, man får lavet oven på det eksisterende beboerdemokrati i de almene afdelinger. Man vil kunne forestille sig situationer, hvor de almene boligorganisationer – selv om det er dem, som har opført byggeriet og har ejendomsretten til byggeriet – og deres lejere vil stå med et mindretal og dermed vil kunne få trukket beslutninger ned over hovedet, som lodret strider imod deres ønsker og interesser.

Forslaget indeholder ingen garanti for nybyggeri. Derfor er det fup og fiduser, når det her bliver udlagt, som at pengene i det mindste vil blive brugt til nybyggeri. Det eneste, der er garanti for, er, at staten får en besparelse på de udgifter, man alligevel ville have haft til nybyggeri.

Kl. 20.20

Der er ikke et redskab i det her lovforslag, ikke et eneste, som sikrer, at der faktisk bliver bygget flere boliger. Det eneste, der er sikkerhed for, er, at der bliver færre, og i det omfang der bliver bygget mere for de indtægter, der kommer ind, er det i forholdet tre til en. Tre solgte boliger kan give én ny, og det siger sig selv, at det i en tid med bolig mangel og især mangel på lejeboliger er den helt forkerte vej at gå.

Man kunne fortsætte videre: Vedligeholdelsen bliver sværere at håndtere, fællesopgaven bliver sværere at håndtere. Der er ingen seriøse overvejelser om ejendomsretten. Det kan jo undre, når man har en borgerlig regering til at fremsætte forslaget, at der ikke er en mere dybtgående og klar konklusion på, hvordan ejerforholdene i den almene sektor egentlig skal håndteres, og hvordan man kan skride til den her situation, hvor man hen over hovedet på den al-